

[Nymann]

Det er rigtigt, at der med den eksisterende lovgivning finder en udtalt diskriminering sted af ægtefællerne i det private erhvervsliv. Baggrunden for lovgivningen og de for sent udsendte cirkulærer har for det første været, at man uden videre går ud fra, at den selvstændige næringsdrivende har en ordentlig og god indtægt. Det må for længst være et forældet begreb og et led i den modvilje, man fra visse sider har mod det selvstændige erhverv, eller måske bedre sagt det odieuse skær, man fra mange venstrepartier søger at klandre erhvervslivet med ved misbrug af ordet profit, der efterhånden er blevet det legaliserede nøgleord for tyveri fra lønmodtagerne.

Sandheden er jo, at masser af små købmænd, grønthandlere o. lign. har en 12 timers arbejdsdag, men alligevel ikke kan slæbe sig op på den indtægt, en specialarbejder har. At der så er nogle overlægefruer eller direktørfruer, der af menneskelige grunde har taget et job, måske ganske enkelt for at få kontakt med andre i stedet for at leve en isoleret tilværelse hjemme, betyder ikke noget, og det bør være en privatsag. Men disse nyder jo alle de fordele, der er for de lønede i hele socialsystemet. En anden grund til skævhed i lovgivningen er naturligvis, at man frygter, at den udegående ægtefælle, der måske bliver arbejdsløs, under en eller anden form skal hjælpe sin hjemmearbejdende ægtefælle og samtidig hæve understøttelse. Det er selvfølgelig ikke tilladt, dersom den pågældende skal overholde loven, men det er ikke os bekendt, at de erhvervsdrivende er mere uhæderlige end lønmodtagerne, og derfor synes vi ikke, at der bør være større kontrolforanstaltninger.

Jeg kender adskillige småhandlende, for hvem det er strengt nødvendigt, at den ene arbejder i en anden virksomhed. Jeg kender tillige husmænd og mindre landbrugere, hvor det samme ikke alene er ønskeligt, men også i mange, mange tilfælde har været nødvendigt, for at de kan holde deres levestandard.

Så længe vi har en arbejdsløshedslovgivning som den, vi har nu, selv om den langt fra fungerer tilfredsstillende, må vi vel alle være enige om, at alle bør være stillet lige. Det burde også være et socialdemokratisk synspunkt. Så længe vi ikke har et blandet behovskriterium i vor arbejdsløshedslovgivning eller tager begrebet husstandsindtægt

med i billedet, har jeg svært ved at se forskel på, om det er overlægens eller kontorchefens kone, der arbejder ude, eller det er den lille erhvervsdrivendes ægtefælle. I de fleste tilfælde er det denne, der trænger til støtte fra samfundet.

Fremskridtspartiet ser i øjnene, at understøttelse kan misbruges, og at den store understøttelse efterhånden ligefrem er blevet undergravende for incitamentet for mange til at søge arbejde: man vil hellere gå inden for systemet; dér ved man, hvad man har.

Så længe vi har en sådan lovgivning, må den støtte, der ydes, være så retfærdig som muligt. Vi mener derfor, at vi bør se positivt på forslaget. Vi vil selvfølgelig med sædvanlig mistro til økonomi undersøge de økonomiske sider af sagen, og vi vil selvfølgelig også have de eventuelle merudgifter beregnet, men i det store og hele mener vi, der er meget sympatisk i det fremsatte forslag.

Holm (V):

Der er ingen tvivl om, at den gældende administration af reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring meget langt er forældet, når det drejer sig om dagpengereetten for selvstændiges ægtefæller. Den tid er ovre, da man kan gå ud fra, at der uden videre står en arbejdsplads åben i ægtefællens virksomhed, og dertil kommer, at den pågældende så ofte vil mangle de fornødne faglige kvalifikationer.

Vi er fra venstres side positive over for afskaffelse af den såkaldte 130 dages regel, og havde det ikke været for økonomien i forslaget, havde det vel også været med i den pakkelse, som regeringen i øjeblikket har til behandling her i tinget.

Jeg bliver derfor nødt til at afvise forslaget på nuværende tidspunkt, og i den forbindelse må jeg også bebrejde forslagsstillerne, at de har fremsat forslaget uden skelen til omkostningerne. Jeg forstår, at centrumdemokraterne er på linje med regeringspartierne i den økonomiske politik, og det skal understreges, at omkostningskrævende forslag kræver en anvisning af de fornødne midler.

Jeg skal også nævne, at selv om venstre finder de gældende regler forældede, er der uløste problemer med hensyn til kontrollen,